

Sygn. akt *XVII AmE 419/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu 4 listopada 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 13 września 2018 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że:

a) w punkcie pierwszym wykreślania dzień 12 sierpnia 2015 roku,

b) w punkcie drugim obniża karę pieniężną do kwoty 1 791,00 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych);

2. oddala odwołanie w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 419/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 września 2018 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685, 771, 1000, 1356, 1629 i 1637) (dalej p.e.) w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz.U. z 2007 r. Nr 133, poz. 924) (dalej Rozporządzenie) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) w związku z art. 30 ust. 1 p.e., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego orzekł, że (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.** (dalej powód) w dniach

10 i 12 sierpnia 2015 r. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w S. przy ulicy (...) naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 p.e. i za to działanie na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 3 369,00 zł.

Od powyższej Decyzji powód złożył odwołanie. Zaskarżając Decyzję w całości wniósł o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przedmiotowej Decyzji powód zarzucił naruszenie przepisu:

- 1) art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. poprzez przyjęcie, że kara pieniężna na podstawie wskazanego przepisu może zostać nałożona również w przypadku przekroczenia ograniczeń ustanowionych na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., podczas gdy naruszony przepis może znaleźć zastosowanie wyłącznie w przypadku naruszenia ograniczeń ustanowionych na podstawie przepisów art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3,
- 2) art. 56 ust. 6 p.e. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że w niniejszym stanie faktycznym naruszenie ograniczeń przez odwołującego charakteryzowało się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, podczas gdy stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy oraz niewzięcie pod uwagę przy wymierzaniu kary stopnia zawinienia odwołującego.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania, przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych na okoliczność prawidłowości zaskarżonej Decyzji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła 20 stycznia 2009 r. z (...) spółką akcyjną (obecnie (...) S.A. w K.) (dalej (...)) Umowę nr (...) o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej wraz z załącznikami (dowód: umowa z załącznikami k. 20-28, 29-49, 71- 85 akt adm.).

Stosownie do przepisu § 10 pkt 7 i 8 ww. Umowy „W przypadku wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej Odbiorca zobowiązany jest ograniczyć pobór mocy, zgodnie z „Planem wprowadzania ograniczeń.” oraz „Minimalna moc wymagana dla zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia w przypadku wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej została określona w Załączniku nr 3 do Umowy, a (...) zobowiązuje się do jej uwzględniania przy tworzeniu „Planu wprowadzania ograniczeń” (dowód: k. 26 akt adm.).

W Załączniku nr 3 do Umowy moc minimalną określono na poziomie 0,10 MW, a moc umowną na poziomie 800 kW (dowód: k. 33-34 akt adm.).

Niespełna rok później, bo 1 lutego 2010 r. strony zawarły Aneks nr (...) do Umowy, w którym moc umowną określiły na 790 kW (dowód: Aneks nr (...) k. 50-51 akt adm.).

Moc umowna była podwyższana jeszcze kilkakrotnie na mocy kolejnych aneksów (dowód: aneksy k. 52- 57 akt adm.). W dniu 27 października 2014 r. strony zawarły kolejny Aneks Nr (...), w którym moc umowną określono na 1200 kW (dowód: Aneks nr (...) k. 58 akt adm.).

Pismem z 11 sierpnia 2014 r., które wpłynęło do powoda 14 sierpnia 2014 r., (...) przesłał plan wprowadzania ograniczeń w poborze energii elektrycznej obowiązujący w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r., w którym moc umowną określono na 1 MW, a moc bezpieczną na 0,1 MW (dowód: pismo k. 60, 69 akt adm.).

Następnie 30 lipca 2015 r. strony zawarły Aneks nr (...), w którym ustaliły, że moc umowna począwszy od 1 sierpnia 2015 r. będzie wynosiła 1400 kW (dowód: aneks k. 59, 86 akt adm.).

(...) S.A. (dalej: (...) S.A.” albo (...)) w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskim poziomem wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d p.e. wprowadzając, na podstawie art. 11 c ust. 2 pkt 2 p.e., od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Tego samego dnia o godzinie 7:55 i 19:55 pojawiły się komunikaty w Programie (...) informujące o wprowadzonych ograniczeniach (okoliczność bezsporna).

Jednocześnie, 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 11c ust. 3 p.e., powiadomiły Ministra Gospodarki i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 p.e., tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r.

Rada Ministrów pozytywnie rozpatrzyła wniosek Ministra Gospodarki wydając 11 sierpnia 2015 r. rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00.

Na wezwanie Prezesa URE (...) S.A. (...), do którego sieci przyłączony jest obiekt powoda, pismem z 10 maja 2016 r. przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się powoda do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego w S. przy ulicy (...) (dowód: k. 7- 8 akt adm.).

W wyniku analizy ww. dokumentów Prezes URE powziął podejrzenie, że powód, we wskazanym przez (...) obiekcie, nie dostosował się do wprowadzonych 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej.

Mając na względzie powyższe, pismem z 17 maja 2017 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, wzywając jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. Ponadto Prezes URE wezwał powoda do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji, otrzymanych przez Prezesa URE od (...), wskazujących na stopień niedostosowania się przez powoda do wprowadzanych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej oraz wezwał powoda do przedstawienia jeszcze innych informacji i dokumentów (dowód: zawiadomienie k. 1- 2 akt adm.).

W piśmie z 19 czerwca 2017 r. powód przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie (dowód: pismo z załącznikami k. 9- 62 akt adm.), wnosząc o niewymierzenie mu kary pieniężnej, ewentualnie o zastosowanie najniższego możliwego wymiaru kary. Powód wskazał w piśmie, że pobór przez niego prądu w okresie przed 12 sierpnia 2015 r., czyli w czasie ograniczeń wydanych na podstawie art. 11c ust. 2 p.e., jest poza zakresem sankcjonowania przepisu art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. Ponadto podniósł, że zakres przekroczenia dopuszczalnych progów mocy był nieznaczny, przy czym pomimo dołożenia wszelkich starań pełne dostosowanie się do ograniczeń okazało się niemożliwe ze względu na specyfikę prowadzonej działalności.

Następnie pismem z 7 listopada 2017 r. Prezes URE wezwał (...) do zajęcia stanowiska w sprawie oraz przedłożenia konkretnych dokumentów (dowód: wezwanie k. 64 akt adm.), na co uzyskał odpowiedź w piśmie z 10 stycznia 2018 r., do którego (...) załączył wymagane dokumenty (dowód: pismo z załącznikami k. 68- 86 akt adm.).

Oprócz tego pismem z 28 maja 2018 r. Prezes URE wezwał powoda do przedłożenia wymienionych w tym piśmie dokumentów (dowód: wezwanie k. 87 akt adm.), a powód nadesłał pismo z 2 lipca 2018 r. wraz ze stosownymi załącznikami (dowód: pismo k. 88- 89 akt adm.).

Pismem z dnia 31 lipca 2018 r. zawiadomiono powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym oraz o możliwości złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni od otrzymania pisma (dowód: zawiadomienie k. 90 akt adm.).

13 września 2018 r. Prezes URE wydał zaskarżoną Decyzję (Decyzja k. 93- 99 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie należy częściowo uwzględnić wobec pominięcia przez organ- w ramach ustalania wielkości przekroczeń poboru jakich dopuścił się powód- właściwych parametrów dopuszczalnego dla powoda poboru mocy w stosunku do określonej dla niego w Aneksie nr (...) z 30 lipca 2015 r. do Umowy wartości mocy umownej na poziomie 1400 kW, obowiązującej od 1 sierpnia 2015 r., co w konsekwencji doprowadziło do błędnych wyliczeń wartości przekroczeń w zaskarżonej Decyzji. Uwzględnienie przedmiotowej kwestii skutkuje jednak wyłącznie zmianą Decyzji wynikającą z weryfikacji okresu naruszenia oraz proporcjonalnego zmniejszenia kary nałożonej na powoda, bowiem dopuścił się on naruszenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej, aczkolwiek nie w rozmiarze stwierdzonym w Decyzji.

Stosownie do § 5 pkt 1 Rozporządzenia powód jest podmiotem zobowiązanym do stosowania się do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, bowiem moc umowna w odniesieniu do obiektu powoda zlokalizowanego w S. przy ulicy (...) określona została na poziomie 1400 kW, a zatem powyżej wskazanej w § 5 pkt 1 Rozporządzenia wielkości 300 kW.

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3.

W rozpoznawanej sprawie Prezes URE zarzucił powodowi niezastosowanie się do ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 11 i 11d ust. 3 p.e.

Stosownie do treści tego ostatniego przepisu, „**W okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia.**”

Z kolei zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 2 p.e. w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. W razie wystąpienia takiej sytuacji Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła (art. 11 ust. 7 p.e.).

Zagrożenie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej może powstać w szczególności w następnym:

1) działań wynikających z wprowadzenia stanu nadzwyczajnego;

2) katastrofy naturalnej albo bezpośredniego zagrożenia wystąpienia awarii technicznej w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. Nr 62, poz. 558, z późn. zm.);

3) wprowadzenia embarga, blokady, ograniczenia lub braku dostaw paliw lub energii elektrycznej z innego kraju na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub zakłóceń w funkcjonowaniu systemów elektroenergetycznych połączonych z krajowym systemem elektroenergetycznym;

4) strajku lub niepokojów społecznych;

5) obniżenia dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, o których mowa w art. 9g ust. 4 pkt 9, lub braku możliwości ich wykorzystania. (art. 11c ust. 1 p.e.).

W przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego:

1) podejmuje we współpracy z użytkownikami systemu elektroenergetycznego, w tym z odbiorcami energii elektrycznej, wszelkie możliwe działania przy wykorzystaniu dostępnych środków mających na celu usunięcie tego zagrożenia i zapobieżenie jego negatywnym skutkom;

2) może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. (art. 11c ust. 2 p.e.).

Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłasza konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7. (art. 11c ust. 3 p.e.).

Reasumując, w razie powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego:

a) po pierwsze, może wprowadzić ograniczenia w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jej części do czasu wejścia Rozporządzenia, o którym mowa w art. 11 ust. 7 p.e., lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin;

b) po drugie, niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw gospodarki oraz Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłasza konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie rozporządzenia.

W rozpoznawanej sprawie (...) skorzystały z obu uprawnień tj. w dniach 10-12 sierpnia 2015 roku wprowadziły ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej oraz powiadomiły Ministra Gospodarki o konieczności wprowadzenia ograniczeń na dłuższy okres. Rada Ministrów 11 sierpnia 2015 r. wydała rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które wprowadziło te ograniczenia w okresie od 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00.

Okoliczność, iż doprecyzowanie okresu na jaki OSP może wprowadzić przedmiotowe ograniczenia znajduje się w treści art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e., nie oznacza, że nie zostały one wprowadzone na podstawie art. 11d ust. 3 p.e. Treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 oraz art. 11 d ust. 3 p.e. pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP w okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 p.e. oraz możliwy okres, czemu służy art. 11c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie

jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwi skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle ograniczonym czasie i na ściśle określonym terytorium.

Jednocześnie w tym miejscu podkreślenia wymaga, że nie ma znaczenia, iż w art. 11 c ust. 2 pkt 2 p.e. jest mowa o wprowadzeniu ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii a w art. 11 d ust. 3 p.e. o wprowadzeniu ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii, ponieważ wdrożenie ograniczeń w przesyłaniu lub dystrybucji energii normowane jest z punktu widzenia operatora, podczas gdy ograniczenia te w istocie stanowią ograniczenia w dostarczaniu energii przekładające się na ograniczenia w poborze tej energii, wywołujące skutki dla odbiorcy. Tym samym należało uznać, że w danym zakresie ustawodawca posłużył się różnymi wyrazami dla opisanego tego samego, aczkolwiek z perspektywy dwóch różnych stron- operatora i odbiorcy.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że w art. 11, 11c i 11 d p.e. ustawodawca wielokrotnie i konsekwentnie posługuje się sformułowaniem o wprowadzeniu ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii. Mianowicie ustawodawca uregulował m.in., iż w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (art. 11 ust. 1 pkt 2 p.e.); podał na czym rzeczono ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej polegają (art. 11 ust. 3 p.e.); upoważnił Radę Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1 (art. 11 ust. 6 p.e.), w związku z czym w Rozporządzeniu zawarto szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz konkretnie w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub w dostarczaniu ciepła, stąd Rozporządzenie odnosi do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, w tym określa zakres planów wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii (art. 11 ust. 6a pkt 4 p.e.); wskazał w art. 11 c ust. 1 p.e. w następstwie czego może powstać zagrożenie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i jakie kompetencje ma operator w razie powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, włącznie z możliwością wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii (art. 11c ust. 2 p.e.); zaś w art. 11d ust. 1 p.e. wprost odniósł się do sytuacji wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej opisanej w art. 11 c ust. 1 p.e., normując jakie działania podejmuje wówczas operator oraz ustanawiając jednocześnie w art. 11 d ust. 3 p.e. dla operatorów, w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, możliwość wprowadzania ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia.

Wynika z tego, że skoro ustawodawca cały czas w powołanych przepisach odnosi się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii to w art. 11 d ust. 3 p.e., w którym ustanawia możliwość wprowadzenia ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii na wypadek wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, do którego odnoszą się wszystkie pozostałe wymienione przepisy poruszające kwestie przedsięwzięcia działań zapobiegawczych w postaci ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, faktycznie reguluje tożsamą czynność wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii.

Ostatecznie za taką konkluzją przemawia uregulowanie z art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., iż karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Oznacza ono bowiem, że m.in. na mocy art. 11 d ust. 3 p.e. traktującym dosłownie o wprowadzaniu ograniczeń w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii w rzeczywistości wprowadzane są ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii.

W świetle powyższego OSP posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11d ust. 3 p.e., zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e. wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku z informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 p.e. Jak już bowiem wskazano, OSP mogło wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 p.e., lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Wskazać przy tym należy, iż jedynie realizacja działań z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności

umożliwiła uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

Zatem przepis art. 11d ust. 3 p.e. stanowi samoistną materialnoprawną podstawę do wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej a niezastosowanie się do nich przez podmioty do tego zobowiązane jest sankcjonowane karą pieniężną określoną w art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e. Tym samym przekroczenie poboru energii nie tylko w dniach od 12 do 31 sierpnia 2015 r. kiedy obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów w kwestii ograniczeń, ale również w dniach 10 i 11 sierpnia 2015 r. kiedy obowiązywały ograniczenia wprowadzone przez OSP na mocy art. 11d ust. 3 p.e., jest zagrożone karą pieniężną z art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e.

Przy czym skoro to operatorzy systemu elektroenergetycznego wprowadzają ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na zasadzie art. 11d ust. 3 p.e. stosowanie się do ograniczeń w poborze energii obciąża odbiorców tej energii, którzy podlegają karze w razie naruszenia ustalonych przez operatorów ograniczeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 56 ust.1 pkt 3a p.e. karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Przepis ten nie zawęża kręgu podmiotów podlegających karze, tak więc obejmuje on wszystkie podmioty niestosujące się do ograniczeń w poborze, a tym samym wszystkich odbiorców energii.

Powód nie dostosował się do wprowadzonych na podstawie art. 11 i 11d ust. 3 p.e ograniczeń w poborze energii. Według Prezesa URE miało to miejsce w dniach 10 i 12 sierpnia 2015 roku, co stwierdził w Decyzji, w której oznaczono wartości przekroczeń poboru dla każdego dnia z osobna i obliczono karę w oparciu o łączne przekroczenie mocy w ciągu tych dwu dni.

Podkreślenia wymaga, iż niedostosowanie się przez powoda do ograniczeń wystąpiło mimo, że komunikaty na temat wprowadzenia ograniczeń ogłoszone zostały w radiu- począwszy od 10 sierpnia 2015 r., o godzinie 7:55 i 19:55 w programie (...). Natomiast komunikaty przekazywane drogą radiową były dla powoda wiążące. Wynika to z § 12 ust. 2 Rozporządzenia ustanawiającego generalny sposób powiadomienia o obostrzeniach drogą radiową w komunikatach energetycznych właśnie w programie (...) o godzinie 7⁽⁵⁵⁾ i 19⁽⁵⁵⁾ oraz z § 12 ust. 1 Rozporządzenia, który zakłada, że ograniczenia w poborze energii elektrycznej są realizowane przez odbiorców stosownie do komunikatów operatorów o obowiązujących stopniach zasilania. Tym samym wobec powiadomienia powoda drogą radiową zgodnie z § 12 Rozporządzenia przed wprowadzeniem obostrzeń, powód powinien podporządkować się nakazom zawartym w rzeczonych komunikatach, niezależnie od tego z jak długim wyprzedzeniem się pojawiły, czego nie uczynił.

Niepodporządkowanie przez powoda nakazom ograniczenia poboru energii określonym w komunikatach radiowych należy zatem uznać za naruszenie prawa. Usprawiedliwieniem dla tego zachowania nie może być okoliczność, iż faktycznie od wielu lat nie wprowadzano ograniczeń w poborze energii, gdyż powód powinien wdrożyć polecenia zawarte w komunikatach radiowych, nawet jeśli stanowiły one pewne zaskoczenie.

Sąd zważył ponadto, że jak wynika z § 12 ust. 3 Rozporządzenia dodatkowe powiadomienia, przekazywane inną drogą niż radiowa, stosuje się w przypadku zróżnicowania wprowadzonych ograniczeń w poborze energii elektrycznej, w stosunku do stopni zasilania ogłoszonych w komunikatach radiowych, operatorzy powiadamiają wówczas odbiorców indywidualnie w formie pisemnej lub w sposób określony w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy, albo za pomocą innego środka komunikowania się w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Przy czym tylko indywidualne powiadomienia, o których wyżej mowa są obowiązujące w pierwszej kolejności w stosunku do komunikatów radiowych, a zatem nadrzędne, o czym stanowi § 12 ust. 4 Rozporządzenia.

Skoro więc powodowi nie komunikowano dedykowanych, indywidualnych obostrzeń wystarczającym było poinformowanie go drogą radiową, dlatego już tylko po nadaniu komunikatów radiowych powód powinien podporządkować się narzuconym restrykcjom, zgodnie z ustawą.

Zaistniała zatem przesłanka do nałożenia na powoda przez Prezesa URE- jako organ wymieniony w art. 56 ust. 2 p.e.- kary pieniężnej, która ma charakter obligatoryjny.

Istotnym jest przy tym, iż chociaż przekroczenie przez powoda poboru mocy zarejestrowano w ciągu dwóch dni, tym niemniej podstawę obliczeń wartości tych przekroczeń błędnie oparto na parametrach dopuszczalnego poboru mocy określonych w odniesieniu do mocy umownej w wysokości 1000 kW (1,000 MW) wynikającej z ustalonego dla powoda planu wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej obowiązującego od 1 września 2014 roku do 31 sierpnia 2015 roku, a nie na wysokości mocy umownej wynikającej z Aneksu Nr (...) do Umowy zawartego 30 lipca 2015 r. i obowiązującego od 1 sierpnia 2015 r., czyli w chwili obowiązywania ograniczeń, podczas gdy ważna zmiana mocy umownej powinna implikować nie tylko zarejestrowanie nowej wartości w 11 stopniu zasilania, ale również dostosowanie pozostałych dopuszczalnych mocy w kolejnych stopniach zasilania adekwatnych do nowej mocy umownej.

Wprawdzie pozwany uwzględnił w Decyzji, iż z uwagi na podpisanie tego Aneksu powód mógł mieć świadomość, że w 11 stopniu zasilania obowiązywała moc umowna na poziomie 1,400 MW, a także, iż 11 stopień zasilania wprowadzony był na okresy mniejszego ryzyka dla wystąpienia niedoboru w krajowym systemie energetycznym, stąd dla ustalenia ewentualnego przekroczenia w 11 stopniu zasilania przyjął wartość mocy umownej w wysokości określonej na sierpień 2015 r., z tym, że powód nie dopuścił się przekroczeń poboru mocy w 11 stopniu zasilania nawet w perspektywie podwyższonej dla obliczeń mocy umownej na 1,400 MW. Jednak pozwany nie zbadał jakie parametry w następnych stopniach zasilania- od 12 do 19- powód powinien zachować w świetle mocy umownej 1,400 MW, tylko posłużył się dla ustalenia wartości przekroczeń w tych następnych stopniach parametrami oznaczonymi przez (...) w kontekście poprzedniej mocy umownej 1,000 MW.

Takie rozwiązanie jest niewłaściwe. W myśl bowiem § 9 Rozporządzenia wielkości planowanych ograniczeń w poborze energii elektrycznej, ujęte w planach ograniczeń, określa się w stopniach zasilania od 11 do 20, przy czym:

- 1) 11 stopień zasilania określa, że odbiorca może pobierać moc do wysokości mocy umownej określonej w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy;
- 2) stopnie zasilania od 12 do 19 powinny zapewniać równomierne obniżanie mocy elektrycznej pobieranej przez odbiorcę;
- 3) 20 stopień zasilania określa, że odbiorca może pobierać moc do wysokości ustalonego minimum, niepowodującego zagrożeń i zakłóceń, o których mowa w § 3 ust. 4.

Tym samym określony w stopniach od 12 do 19 dopuszczalny pobór mocy stanowi odpowiednią gradację mocy od mocy umownej określonej w 11 stopniu proporcjonalnie i stosownie do mocy w 20 stopniu, czyli w niniejszej sprawie 0,100 MW. Inna jest zatem gradacja stopniowania od 1,000 MW od tej, która powinna mieć miejsce, jak w tym przypadku mocy umownej w wysokości 1,400 MW z racji uzgodnienia w Umowie tej nowej wartości.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe Sąd stwierdził, że dokonane przez Prezesa URE ustalenie wartości przekroczeń poboru energii przez powoda nie powinno bazować na przyporządkowanych starej mocy umownej 1,000 MW wielkościach dopuszczalnego poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania. Skoro jednak szacując przekroczenia poboru energii przez powoda kierowano się tymi wielkościami to wyniki nie są miarodajne przy założeniu gwarantowanej powodowi w Umowie mocy umownej w wysokości 1,400 MW (1400 kW).

Jedynie w 20 stopniu zasilania uzgodniona przez powoda w Umowie moc bezpieczna, przeniesiona prawidłowo do planu wprowadzania ograniczeń, a następnie do tabelarycznego zestawienia danych w postępowaniu administracyjnym wynosi jednakowo 0,100 MW, dlatego oznaczenie przekroczenia wyłącznie w tym stopniu będzie prawdziwe. Natomiast Sąd nie mógł samodzielnie ustalić wielkości przekroczenia poboru w kolejnych stopniach zasilania wobec braku prawidłowych danych wyjściowych odnośnie dopuszczalnych dla powoda mocy w tych stopniach. Wobec tego Sąd stwierdził, że możliwe jest wymierzenie powodowi kary wyłącznie za niedotrzymanie

wskazań w 20 stopniu zasilania, (bo w stopniu 11 jak wskazał sam pozwany takie przekroczenia nie wystąpiły) przyjmując przekroczenia powyżej 0,100 MW, co implikuje konieczność weryfikacji okresu naruszenia oznaczonego w Decyzji oraz dostosowania kary wymierzonej powodowi w Decyzji.

Po dokonaniu sprawdzenia wartości maksymalnego poboru mocy przez powoda odnotowanego w dniach 10 i 12 sierpnia 2015 r. Sąd stwierdził, że powód z całą pewnością dopuścił się naruszenia ograniczeń poboru w dniu 10 sierpnia 2015 r. w ciągu 2 godzin, w trakcie obowiązywania 20 stopnia zasilania, wartość przekroczenia wynosi łącznie 0,5972000 MW.

Powyższe ustalenia determinują zmianę Decyzji w związku z uznaniem, że powód naruszył obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej jedynie 10 sierpnia 2015 r., jak też zmianę w zakresie kary w związku ze zmniejszonym rozmiarem naruszenia.

Przechodząc do wymiaru kary Sąd zważył, iż stosownie do przepisu art. 56 ust. 3 p.e. wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...). Zgodnie natomiast z ust. 6, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według ust. 6a Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Oceniając stopień szkodliwości czynu w świetle art. 115 § 2 kk, wobec braku definicji legalnej tego pojęcia w Prawie energetycznym, Sąd mając na względzie powyższe rozważania musiał wziąć pod uwagę, że powód przekroczył pobór energii jedynie jednego dnia, przy czym w dniu 10 sierpnia 2015 r. do przekroczenia doszło w ciągu 2 godzin kiedy obowiązywał 20 stopień zasilania, czyli zostało zaordynowane maksymalne ograniczenie. Przekroczenie o 0,5972000 MW jest zatem niebagatelne, zwłaszcza biorąc pod uwagę wprowadzony rygor minimalizacji poboru do mocy bezpiecznej.

Powód nie stosując się do ograniczeń wprowadzonych ze względu na wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d p.e., dokonując w okresie trudnych warunków zewnętrznych- niskiego stanu wód i upałów mających przełożenie na to bezpieczeństwo- przekroczenia poboru energii w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne kraju. Pomimo bowiem, że krajowy system elektroenergetyczny ((...)) funkcjonował dalej skutkiem działania powoda mogło być wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego (...).

Zagrożenie dla pracy (...) jest potęgowane jeśli również inni odbiorcy nie stosują się do ustalonych ograniczeń w poborze energii, dlatego tak ważne jest podporządkowanie poszczególnych odbiorców wprowadzonym restrykcjom. Nie można zatem nie rozpatrywać naruszenia powoda w kontekście niebezpieczeństwa jakie niesie choćby jednostkowe nieznaczne przekroczenie poboru energii przyczyniające się do ogólnego wzrostu przekroczeń wpływających na pracę (...). Wobec więc tego, że nawet nominalnie niewysokie przekroczenie przekłada się na ryzyko doprowadzenia do zakłócenia tak istotnego dla całego kraju systemu, należało uznać, że przekroczenia jakich dopuścił się powód nie były znikomo szkodliwe, ich stopień szkodliwości jest znaczny.

Powyższe nie oznacza odpowiedzialności zbiorowej, ponieważ powód odpowiada tylko za przekroczenia, których dopuścił się indywidualnie. Jedynie waga tych przekroczeń jest potęgowana w perspektywie skutków jakie mogą wystąpić w (...) stanowiącym niejako „system naczyń połączonych”, przez co może dojść do tzw. blackout-u, czyli awarii i kompletnego odcięcia energii mającego daleko idące konsekwencje.

Z tego względu odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie ww. przepisu art. 56 ust. 6a p.e., zgodnie z którym Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, nie było możliwe.

W kwestii zawinienia trzeba natomiast podnieść, iż wobec tego, że jak podał powód w toku postępowania administracyjnego ze względu na specyfikę jego działalności w przedmiocie wytwarzania z tworzyw sztucznych elementów dla branży motoryzacyjnej funkcjonujące w jego przedsiębiorstwie specjalistyczne maszyny muszą być wyłączane stopniowo, proces bezpiecznego zaprzestania produkcji trwa od około 2 do 3 godzin (k. 10 akt adm.), toteż powód mógł wyłączyć dane maszyny przed obowiązywaniem 20 stopnia zasilania. Komunikaty radiowe ogłoszone zostały bowiem o 7:55 10 sierpnia 2015 r., wprowadzając ograniczenia od godziny 11:00, a zatem powód na wygaszenie produkcji miał 3 godziny. W tej sytuacji niedostosowanie się powoda do ograniczeń należy zakwalifikować jako zawinione zaniechanie. Powód podniósł jednak, że pomimo dołożenia wszelkich starań pełne dostosowanie okazało się w tym czasie niemożliwe. W takim zaś razie należałoby stwierdzić, że powód nie zabezpieczył się poprzez ustalenie w Umowie adekwatnej wielkości mocy bezpiecznej w 20 stopniu zasilania, gdyż przekraczał tę wielkość w newralgicznym dla systemu elektroenergetycznego momencie. Przekroczenie to miałoby wówczas swe źródło w niezgłoszeniu przez powoda odpowiedniej mocy minimalnej dla potrzeb własnej działalności, co byłoby dla niego obciążające. W każdym zaś przypadku trzeba by uznać, że powód działał niestaranie.

Podkreślenia wymaga, że powód nie został wyłączony od konieczności podporządkowania się wprowadzanym ograniczeniom poboru energii na podstawie § 6 ust. 1 Rozporządzenia, toteż powinien zminimalizować pobór energii zgodnie z wytycznymi.

Natomiast skoro powód podniósł w toku postępowania administracyjnego, że przekroczenia w początkowych godzinach ograniczeń były nie do uniknięcia bez ryzyka uszkodzenia urządzeń, które pociągnęłyby za sobą daleko idące straty, zaś wstrzymanie dostaw dla odbiorców powoda naraziłoby go na konieczność ogłoszenia upadłości z uwagi na wysokie kary umowne i/lub utratę kluczowych kontraktów, oznacza to, że opisywane naruszenie mogło być wynikiem jego świadomego zachowania, gdyż nie zdecydował się na poniesienie ewentualnych strat spowodowanych wyłączeniem energii, tym samym narażając się na odpowiedzialność ustawową.

Konkludując wywieść trzeba, że powód będąc zobowiązanym do stosowania się do ograniczeń nie podjął wystarczających działań ostrożnościowo- prewencyjnych, w tym nie ustalił na przyszłość postępowania, które pozwoliłoby na wdrożenie ograniczeń poboru energii w odpowiednim tempie, zgodnie z komunikatami radiowymi. W ocenie Sądu świadczy to o braku dostatecznej staranności powoda, który z uwagi na rodzaj i rozmiar działalności powinien wykazać się dużą zapobiegliwością.

Jeśli chodzi o dotychczasowe zachowanie podmiotu Sąd przyjął, iż brak jest danych na temat wcześniejszych naruszeń prawa energetycznego przez powoda.

Mając na uwadze limit kary określony treścią art. 56 ust. 3 p.e. Sąd uznał więc, że kara w wysokości 1 791,00 zł będzie adekwatna do wysokości przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3 000 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby (0,5972000 MW x 3 000 zł). Wartość mnożnika wynika z tego, iż pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MWh energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1 500 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży energii elektrycznej w okresie 10- 31 sierpnia 2015 roku. Sąd zawęził natomiast podstawę wymierzenia kary wyłącznie do godzin, kiedy nastąpiło niedostosowanie powoda do ograniczeń i do stopnia w jakim to niedostosowanie miało miejsce.

W ocenie Sądu zastosowany algorytm nie tylko prowadzi do ustalenia kary proporcjonalnej do zakresu naruszenia, ale jednocześnie wobec jego wykorzystywania do obliczania kary w każdym przypadku naruszania przez odbiorców ograniczeń w poborze energii służy przejrzystości i zapobiega dysproporcjom.

Zdaniem Sądu obliczona kara nie jest nadmiernie uciążliwa dla powoda, jest odpowiednia do charakteru popełnionego czynu oraz skutków naruszenia obowiązujących norm. Kara ta nie wpłynie ponadto na pogorszenie kondycji finansowej powoda oraz jego płynności finansowej i pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego przez powoda w poprzednim roku podatkowym przychodu wynoszącego (...) zł.

W ocenie Sądu kara ustalona w tych granicach spełni swoje podstawowe cele w zakresie oddziaływania szczególnego na powoda, jak również funkcję prewencji ogólnej. Tak ustalona kara nie przekracza również możliwości płatniczych powoda. Warto w tym miejscu podkreślić, że kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (tak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 31 marca 2008r., sygn. akt SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Wskazać przy tym należy, iż kara w wysokości 1 791,00 zł, adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia będzie na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje- represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, stwierdzając naruszenie przez powoda obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikającego z art. 11 i art. 11d ust. 3 p.e. w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w S. przy ul. (...) w dniu 10 sierpnia 2015 r., zamiast 10 i 12 sierpnia 2015 r., zmienił Decyzję w ten sposób, że wykreślił w pkt 1 Decyzji dzień 12 sierpnia 2015 r. i obniżył w pkt 2 wymierzoną powodowi karę w wysokości 3 369,00 zł do kwoty 1 791,00 zł na mocy art. 479⁵³ § 2 k.p.c. W pozostałej zaś części, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. wzajemnie je znosząc w związku z częściowym uwzględnieniem żądań obydwu stron, albowiem powód wnosił o uchylenie decyzji w całości, a Sąd jedynie zmienił ją w zakresie stwierdzonego naruszenia i wymierzonej kary.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik